

הגעתי לכתה ומהידי הרשימה זָהרה.
בקשתי מהמורה ללכת למזכירה.
שם מצאתי את הספר,
והבנתי את המסר!

"מאז כל דבר חשוב אני רושמת,
כבר לא על היד, אלא בפנקס או במחברת".
איילת החליטה שהיא מנסה את השיטה,
וכתבה בפתק: לא לשכח להביא מחברת לכתה.

ביום ראשון, כשהתכוננה לצאת מביתה,
הפתק שנתלה על הדלת ביציאה
הזכיר לה לשוב ולקחת את המחברת מחדרה,
ואיילת הרגישה גאוה כבירה!

הסוד הוא ברשימה

המורה אומרת לאיילת שהיא מבלבלת,
בגלל שהיא לא זוכרת להביא קלמר או מחברת.
אבל היום איילת ממש צוחה
כשאמא שאילה אם גם את הראש היא שכחה.

"למה אני אף פעם לא זוכרת?"
שאילה את דודתה ורד.
ורד היא אשה חשובה,
שעובדת בחברת היטק מדליקה.

"בואי ואגלה לך את הסוד, מקסימה –
במח שלנו יש רשימה!
אבל אם אותה אנו לא רושמים,
היא הולכת לאבוד אי שם בעננים".

אמרה והלכה, כי היא אשה עסוקה,
ואיילת נשארה עם אותה החידה.
בארוחת ששי נפגשה כל המשפחה,
ואיילת בקשה תשובה לשאלתה.

גם אני הייתי ילדה "מעופפת",
ספרה לה הדודה עטרת.
"יום אחד כתבתי לי על היד:
לחפש בבית ספר את הספר שאבד".

